

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa H. G. i A. S.
przeciwko A. T. i W. sp. z o.o. w K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2017 r.,
na skutek skarg kasacyjnych A. T. i W. sp. z o.o. w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 lipca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na

podstawie i w zakresie, przedstawionego w skargach kasacyjnych obu pozwanych uzasadnienia wniosków o przyjęcie ich do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w żadnej ze skarg kasacyjnych nie wystąpiły przesłanki wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W odniesieniu do skargi kasacyjnej pozwanej Spółki z o.o. to nie można uznać za wykazanie wystąpienia istotnych zagadnień prawnych sformułowania na s. 6-7 sześciu obszernych pytań, których uzasadnienie zostało rozwinięte na s. 10-17 skargi kasacyjnej. Problem dopuszczalności powoływania się na interes społeczny i brania go pod uwagę przy ocenie bezprawności naruszenia dobra osobistego został rozstrzygnięty m.in. w wydanym w tej sprawie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2016 r. (sygn. akt I CSK 231/15). Zachowania skutkujące możliwością wyłączenia ich bezprawności to przedmiot oceny prawnej przesłanki bezprawności, której to oceny nie można utożsamiać z występowaniem istotnego zagadnienia prawnego.

Z kolei o oczywistej zasadności tej skargi kasacyjnej nie świadczy zarzut naruszenia art. 398²⁰ k.p.c., sformułowany na s. 5 i 6 skargi kasacyjnej, a uzasadniony na s. 8-10 tej skargi. Sąd drugiej instancji na mocy art. 398²⁰ k.p.c. związany jest wyłącznie wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy, a nie żadnymi wytycznymi. Wskazanie przez Sąd Najwyższy na możliwość uznania wyłączenia bezprawności z uwzględnieniem interesu społecznego było prezentacją możliwej oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, a nie wiążącą Sąd Apelacyjny wykładnią prawa. Sąd Apelacyjny dokonując samodzielnej oceny prawnej na s. 23-25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie dopuścił się więc naruszenia art. 398²⁰ k.p.c.

Z kolei, w odniesieniu do skargi kasacyjnej pozwanej A. T., nie można uznać za wykazanie wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego sformułowanie na s. 6-7 tej skargi pięciu pytań o ocenę interesu społecznego jako przesłanki wyłączającej bezprawność, a uzasadnionych obszernie na s. 9-15 skargi tej pozwanej.

Nie jest istotnym zagadnieniem prawnym pytanie o możliwość dokonania przez Sąd swobodnej oceny prawnej istnienia interesu społecznego jako przesłanki

wyluczającej bezprawność naruszenia dobra osobistego w ustalonym w sprawie stanie faktycznym.

Skarga kasacyjna pozwanej A. T. nie jest również oczywiście uzasadniona sformułowanym na s. 5-6 zarzutem naruszenia art. 398²⁰ k.p.c., a uzasadnionym na s. 8-9. Wskazanie przez Sąd Najwyższy jedynie na możliwość dokonania oceny prawnej wyłączenia bezprawności określonego zachowania z uwzględnieniem szeroko pojętego interesu społecznego nie jest tożsame z dokonaniem wiążącej Sąd Apelacyjny wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy. Zarzut ten nie może więc przesądzać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania.